

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 13Csp/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119462274
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Lacová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2021:6119462274.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné, sudkyňou: JUDr. Lucia Lacová, v spore žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., so sídlom Československé armády č. 954/7, 500 03 Hrades Králové, Česká republika, IČO: 24785199, zastúpený advokátskou spoločnosťou: ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Ul. Svornosti č. 43, 821 09 Bratislava - Podunajské Biskupice, proti žalovanému: Z. Š., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom A. E. č. XXX/XX, XXX XX D., t. č. trvalý pobyt D., v konaní o zaplatenie 3.261,31 Eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania a žalovanému súd náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

III. Súd **n e p r i b e r á** Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo nám. č. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42362962, do konania na stranu žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 16.12.2019 bol Okresnému súdu Banská Bystrica doručený návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní o zaplatenie pohľadávky vo výške 3.261,31 Eur s prísl., ktorým sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia tak, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.261,31 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania z nárokovanej istiny vo výške 2.764,21 Eur v sadzbe 5% p.a., a to od 02.03.2018 do zaplatenia, a tiež povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy. Uplatnený nárok odôvodnil nasledovne tým, že dňa 17.04.2015 právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00151653, uzavrel so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o spotreb. úvere“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový úver vo výške 3.000,00 Eur, ktorý bol čerpaný dňa 21.04.2015 v plnej výške. Žalovaný sa zaviazal úver hradiť formou mesačných splátok v celkovom počte 108 splátok vždy k 5. dňu v mesiaci, teda prvá splátka dňa 05.06.2015 a posledná 109 mesiacov po uzatvorení zmluvy, t.j. 05.05.2024. Žalovaný sa zaviazal uhradiť zmluvný úrok dohodnutý v zmluve vo výške uvedenej v časti zmluvy „Základné podmienky“, a zároveň poplatok za poistenie vo výške 1,86 Eur mesačne, pričom celkové náklady spojené s úverom predstavovali 2.945,38 Eur a žalovaný mal úver uhradiť najneskôr do dňa 05.05.2024 a celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť, činila 5.945,38 Eur. Žalovaný právnenmu predchodcovi nehradil splátky riadne a včas, preto právny predchodca uplatnil svoje právo zo Zmluvy a dňa 28.01.2018 zaslal žalovanému výzvu k splneniu dlhu, v ktorej ho súčasne upozornil na možnosť vyhlásiť úver za splatný, avšak žalovaný napriek výzve úver neuhradil, preto právny predchodca žalobcu vyhlásil dňa 01.03.2018 úver za predčasne splatný. Žalovaný uhradil celkovo 1.210,08 Eur, pričom ku dňu zosplatenia bol žalovaný povinný uhradiť celkovo 3.261,31 Eur. Predmetná pohľadávka s príslušenstvom bola na žalobcu postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávok

zo dňa 04.07.2019 s účinnosťou od 09.07.2019. Na súčasného veriteľa bola postúpená pohľadávka vo výške 4.149,99 Eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 2.764,21 Eur, zmluvného úroku vo výške 1.147,87 Eur, zákonného úroku z omeškania vo výške 237,91 Eur. Žalovanému bola zmena veriteľa oznámená listom pôvodného veriteľa zo dňa 13.07.2019. Žalovaný uhradil celkovo 1.210,08 Eur, pričom presné dátumy a výšky splátok vyplývajú s priloženej platobnej histórie. Posledná výzva na zaplatenie pred podaním žaloby bola žalovanému odoslaná právny zástupcom žalobcu dňa 07.11.2019. Žalobca sa v prospech žalovaného ako spotrebiteľa rozhodol uplatňovať len sumy vyplývajúce zo samotného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru so zákonným úrokom z omeškania, t.j. istinu vo výške 2.764,21 Eur, zmluvné úroky napočítané ku dňu zosplatnenia vo výške 478,51 Eur, zákonné úroky z omeškania napočítané od prvého dňa omeškania ku dňu zosplatnenia vo výške 18,59 Eur, požadoval zákonný úrok z omeškania z nezaplatených istiny 2.764,21 Eur vo výške 5% p.a. odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia, t.j. od 02.03.2018 do zaplatenia, a zároveň žalobca žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov konania.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 17.01.2020 Platobný rozkaz pod sp. zn. 10Up/1551/2019, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk. O tejto skutočnosti Okresný súd Banská Bystrica upovedomil žalobcu, a zároveň ho vyzval, aby v lehote 15 dní navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP). Žalobca navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie vecí podľa CSP a dňa 29.12.2020 bola predmetná vec postúpená tunajšiemu súdu.

3. Žalovaný sa k podanej žalobe a jej prílohám, ktoré mu boli doručené dňa 24.04.2021 zverejnením na úradnej tabuli tunajšieho súdu a na webovej stránke tunajšieho súdu od 09.02.2021 do 24.02.2021 spolu s poučením súdu podľa Civilného sporového poriadku a s Uznesením súdu s výzvou na vyjadrenie zo dňa 05.01.2021, doposiaľ nevyjadril.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci a zistil tento skutkový stav.

5. Dňa 21.04.2015 právny predchodca žalobcu, spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00151653 (ďalej aj ako „Banka“), uzavrel so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o spotreb. úvere“), na základe ktorej bolo žalovanému poskytnutý Spotrebiteľský úver na čokoľvek vo výške 3.000,00 Eur, s úrokovou sadzbou 17,90% p.a. a RPMN vo výške 18,54%, s výškou splátky 55,06 Eur mesačne, poplatkom za poistenie úveru 1,86 Eur mesačne, so splatnosťou prvej splátky dňa 05.06.2015, počtom splátok 108, konečnou splatnosťou dňa 05.05.2024 a celkovou čiastkou spojenou s úverom vo výške 5.945,38 Eur, ktorý bol čerpaný dňa 21.04.2015 v plnej výške. Žalovaný sa zaviazal úver hradiť formou mesačných splátok v celkovom počte 108 splátok vždy k 5. dňu v mesiaci, teda prvá splátka dňa 05.06.2015 a posledná 109 mesiacov po uzatvorení zmluvy, t.j. 05.05.2024 (čl. 9-11).

6. Zostava prehľadu úveru č. XXXXXXXXXXXX od dňa 21.04.2015 do 01.07.2019, s uvedenou výškou celkových úhrad 1.210,08 Eur a zostatku pohľadávky vo výške 3.261,31 Eur, kedy poslednou uhradenou splátkou žalovaného je platba dňa 07.04.2017 (čl. 11 druhá strana - 12).

7. Dňa 28.01.2018 písomnosťou „Výzva“ právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je ku dňu 28.01.2018 v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 563,95 Eur a vyzval žalovaného uhradiť dlžnú sumu najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy (čl. 12 druhá strana - 13).

8. Dňa 02.03.2018 písomnosťou „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s., s účinnosťou od 01.01.2015, a z uvedeného dôvodu Banka vyhlásila ku dňu 01.03.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy (čl. 13 druhá strana - 14).

9. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzavretej dňa 04.07.2019 medzi žalobcom ako postupníkom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00151653, ako postupcom (čl. 19-27) došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného na žalobcu - spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o. Celková výška postúpených pohľadávok

bola vo výške 4.149,99 Eur vyčíslená v Prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok (čl. 15 druhá strana).

10. Dňa 13.07.2019 písomnosťou „Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník“ právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzavretej dňa 04.07.2019 Banka postúpila pohľadávku spolu s príslušenstvom a právami spoločnosti KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o. - žalobcovi (čl. 14 druhá strana - 15). Predžalobnou výzvou zo dňa 07.11.2019 právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu jeho dlhu v celkovej výške 4.195,43 Eur, najneskôr do dňa 18.11.2019 (čl. 17 druhá strana - 18).

11. Na pojednávaní dňa 03.05.2021 žalobca zotrval na podanej žalobe v celkom rozsahu, krátkou cestou doložil fotokópiu výzvy zo dňa 28.01.2018 - je to identická výzva ako na čl. 12 druhá strana súdneho spisu, spolu s fotokópiou obálky s dátumom podania 05.02.2018, fotokópiu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 - je to identická listina nachádzajúca sa na čl. 13 druhá strana, spolu s fotokópiou obálky zo dňa 05.03.2018 - identická obálka nachádzajúca sa v spise, pričom v oboch prípadoch je adresátom žalovaný Z. Š., A. E. XXX/XX, XXX XX D., a odosielateľom je Slovenská sporiteľňa, a.s. Tieto listinné dôkazy majú podľa právneho zástupcu žalobcu preukázať, že právny predchodca žalobcu doručil v zmysle zákonných ustanovení výzvu a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, aj keď žalovaný tieto listiny neprevzal.

12. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho časti (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. „Občiansky zákonník“ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotreb. úvere (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluva o spotreb. úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy o spotreb. úvere, zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť

spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy o spotreb. úvere, ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. Pôvodný veriteľ je povinný o postúpení podľa odseku 1 spotrebiteľa bezodkladne písomne informovať; to neplatí, ak pôvodný veriteľ po dohode s nadobúdateľom práv naďalej spravuje spotrebiteľský úver vo vzťahu k spotrebiteľovi. Porušenie povinnosti podľa prvej vety je osobitne závažným porušením povinnosti podľa osobitného predpisu. (pozn. Zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov)

Podľa § 524 ods. 1, 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa § 525 ods. 2 OZ, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu a ktorá má bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu (pozn. § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z.), ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu (pozn. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Posudzovaný právny vzťah strán sporu je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne zmluvou o spotrebiteľskom úvere - Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 21.04.2015. Žalobca - právnická osoba - podnikateľ bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný - fyzická osoba - nepodnikateľ bol v postavení spotrebiteľa. Uvedený právny vzťah je režime spotrebiteľského práva a súd ho posudzoval podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitných právnych predpisov - zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, zákona o bankách, zákona o ochrane spotrebiteľa a všeobecného právneho predpisu - Občianskeho zákonníka, účinných v rozhodnom období.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti, a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Sám žalobca pritom postavenie žalovaného ako spotrebiteľa v tomto konaní nespochyboval.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podstatou spotrebiteľskej ochrany je, že sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho dodávateľa, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany slabšej strany (spotrebiteľa a to údaj o výške splátky, o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov).

Je potrebné zdôrazniť, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách podlieha bankovému povoleniu a nad činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, ak osobitný predpis neustanovuje inak; bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu; bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak; bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať platobné služby pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

14. Súd mal za preukázané, že postupca - Slovenská sporiteľňa, a.s. ukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený zmluvou o spotreb. úvere medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na druhej strane a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a to ku dňu 01.03.2018. Žalobca tvrdil, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru mal byť žalovaný upozornený písomnosťou - výzvou zo dňa 28.01.2018, avšak žalobca v konaní nepreukázal doručenie tejto upozorňujúcej výzvy v súlade s § 53 ods. 9 OZ žalovanému. Rovnako žalobca nepreukázal súdu ani doručenie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalovanému v súlade s § 17 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy o spotreb. úvere, čo spôsobuje neplatnosť tohto predčasného zosplatnenia úveru.

15. Ďalej Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 04.07.2019 v spojení s Prílohou č. X k tejto zmluve, malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalovaného z predmetného spotreb. úveru od právneho predchodca žalobcu - spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., na žalobcu.

Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky (ďalej len „banka“) je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v zmysle § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka, a to od nadobudnutia účinnosti aktuálneho zákona o bankách od 1. januára 2002.

V zmysle zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 tohto zákona, t.j. pohľadávka banky môže byť postúpená (aj jej časť), ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Osobitná regulácia pravidiel pre postúpenie bankovej pohľadávky oproti všeobecnej právnej úprave bolo uzákonené z dôvodu, aby sa umožnilo bankám ako krajné opatrenie proti chronickým neplatičom dlhov použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Takéto postupovanie bánk voči ich klientom zákon o bankách doteraz výslovne neupravoval, čo v praxi spôsobovalo vážne výkladové problémy pri riešení otázky, či by pri prípadoch postúpení pohľadávky banky voči jej klientovi došlo alebo nedošlo k porušeniu bankového tajomstva s cieľom ochrany klientov bán. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučujú dobromyseľnosť postupníka.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie skúmal aj, či v konaní je daná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

Spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že pred postúpením pohľadávky došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ku dňu 01.03.2018.

Súd nemal zo strany žalobcu preukázané že následne písomnou výzvou (banky) po tom, čo bol žalovaný nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok, bol zo strany pôvodného veriteľa (banky) žalovaný vyzvaný na zaplatenie celej splatnej pohľadávky. Súd konštatuje, že splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky nebolo v konaní preukázané.

16. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018) uviedol: „ Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Súdny oboch inštancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentami súhlasí. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej veci je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca v dovolaní poukazuje na judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR bol pod č. 119/2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, ktorého publikovaná právna veta znie: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupníka“. Podľa názoru vec prejednávajúceho trojčlenného senátu sa jedná o judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná

právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Je potrebné si uvedomiť, že oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, dochádza v prvom rade k tomu, že postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, a zároveň berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa.

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

K dovolateľovej argumentácii ohľadne jeho námietky, že § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky dovolací súd záverom podotýka nasledovné. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnásťtej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, práve naopak sa prekrývajú.“

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 22.03.2018 uviedol: „Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z. z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok).

Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hocako tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva malo byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba

chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom.

Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie učiniť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu.

Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).

Pri nutnosti vyslovenia práve uvedeného boli ďalšie otázky nastoľované dovolaním právne nevýznamnými či nanajvyš akademickými, ak neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bez ochoty alebo schopnosti žalobkyne preukázať splnenie podmienky postúpenia reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobkyňu a teda i nedostatok jej aktívnej legitímácie konštatovaný už nižšími súdmi.“

17. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019 uviedol: „Dovolací súd pri nastolenej právnej otázke poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018), z ktorého vyplýva, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“. V rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018 dospel dovolací súd rozborom § 92 ods. 8 zákona o bankách k záveru, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu mimo bankový sektor. Predmetné ustanovenie nemožno, len na základe jeho zaradenia do konkrétnej časti zákona, chápať ako celok len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína vyššie uvedený zmysel tohto ustanovenia. Z § 92 ods. 8 zákona o bankách teda vyplýva presný záujem zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom, pričom neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu tejto zákonnej úpravy než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zák.). 40. V rozsudku sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 dovolací súd uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách dovolací súd označil za špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zákona o bankách), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje. Dovolací súd konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný

právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí pritom prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. K dovolateľovej argumentácii ohľadne námietky, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky dovolací súd v prejednávanej veci uviedol, že aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyklúčujú, ale práve naopak sa prekrývajú. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že právnu otázku nastolenú dovolateľkou dovolací súd už v minulosti vo vyššie uvedených konaniach posudzoval a vyriešil, z dôvodu ktorého nie je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku opätovne riešil. Dovolací súd vo vyššie uvedených konaniach vyriešil právnu otázku tak, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ.“

18. V prejednávanej veci dospel súd k záveru, že k platnému mimoriadnemu zosplatneniu spotreb. úveru nedošlo, nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia.

Ak by však aj k mimoriadnemu zosplatneniu spotreb. úveru žalovaného došlo platne, z dôkazov, ktoré súdu predložil žalobca, nevyplývalo, že boli splnené zákonné predpoklady pre postúpenie splatnej pohľadávky zo spotreb. úveru voči žalovanému od pôvodného veriteľa - Slovenskej sporiteľne, a.s., na žalobcu. Teda súd uzatvára, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka - žalovaného, ktorá sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka - žalovaného, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo.

Teda následné neplatné postúpenie pohľadávky zo zosplatneného spotreb. úveru spôsobilo, že žalobe nemohlo byť vyhovené, pretože aktívna vecná legitímácia žalobcovi z vyššie uvedených dôvodov nesvedčí, preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

Súd poukazuje aj na obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.3.2015, sp. zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015.

19. Dňa 20.04.2021 bola Okresnému súdu Humenné doručená písomnosť označená ako „Návrh na príbratie do konania“, ktorou Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽA navrhlo, aby súd príbral do konania predmetné občianske združenie ako osobitný subjekt na stranu žalovaného (čl. 68).

Výzvou zo dňa 22.04.2021, bolo predmetné občianske združenie súdom vyzvané na doloženie súhlasu od žalovaného s ich vstupom dokonania na jeho strane v zmysle § 95 ods. 1 CSP (čl. 70). Tento súhlas zo strany občianskeho združenia nebol doložený, teda neboli splnené zákonné podmienky na jeho príbratie do konania, preto súd rozhodol tak, že Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽA do konania na strane žalovaného nepríbral.

20. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Žalobca bol v konaní neúspešný, žalovanému trovy nevznikli, preto súd o trovách konania rozhodol v súlade § 255 CSP tak, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému do skončenia konania žiadne trovy nevznikli, preto súd mu ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP je proti tomuto rozsudku prípustné podať odvolanie.

Podľa § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje - teda prostredníctvom Okresného súdu Humenné na Krajský súd v Prešove. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 362 ods. 2 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená v stanovenej lehote po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.